

את.ה ואני והרוח

מפגשים במרחב שבין טקסט לתמונה

אוצרות: ליאורה לוי ועידית לבבי גבאי

היוצרים המשתתפים:

עידית לבבי גבאי - יעל גלזברמן
ענת שרון בלייס - רחל נמש
צפנת בן דוד - זיוה בן ערב
שלומי ללוש - משה ב. יצחקי
שני ברוך זקס - שרון שמע עמר

אלנתן מיה - נעה הגלעדי
בכל סרלואי - אן בן -אור
יוסף עוזר - דליה כתב אריאלי
ליאורה לוי - רבקה מרים
מוריה אשכנזי - רוני אלדד
נעה רז מלמד - נורית זרחי

הפתיחה ביום שישי ח' אלול תשפ"ג, 25.8.23 בשעה 11.00

בגלריה אורייתא, גני טל 16 בהושעיה

נשמח בבואך

בתערוכה זו בקשנו להרחיב מבט ולהתבונן במרחב הנפתח בין טקסט לתמונה. זאת מתוך הבנתינו שתרבות היא הצעה פתוחה למפגש ושיח, מפגש בין דומים ושונים, מפגש בו רוח האדם בהתגלויותיה מרחיבה תדיר את גבולותיה. בקשנו לעורר דיאלוג חי בין יוצרים.ות בשפת המלים ליוצרים.ות בשפת הצורות והצבעים. כדרך של תערוכות מסוג זה לא בחרנו יצירות אלא בחרנו אנשים. בחרנו יוצרים.ות אליהם פנינו להציע ולחשוף בפנינו קשרים סמויים וגלויים שהם מקיימים, או שהיו רוצים לקיים, עם יוצרים.ות מהמדיה האחרת. לא היינו בטוחות לאן יקח אותנו 'מסע' הכנת תערוכה זו שתחילתו ברצון לקיים דיאלוג והכרות קרובה בינינו. וכך הצטרפנו גם אנחנו למעגל השיח והתצוגה בתערוכה זו.

כותב הסופר ס.זהר 1: "שעת ההומניסטיקה היא אפשרות לשעת פגישה יפה לאדם אחד עם פרפור דיבורו של אדם אחר, ברגע של קשב. רגע שאם יודעים כמוהו, לא מוותרים עוד עליו ולא חדלים עוד מחפש אותו, תמיד."

בתערוכה אחד עשר מפגשים בין טקסט/שיר לתמונה, אחד עשר מפגשים בין משורר.ת לאמן.ית פלסטית. כל מפגש ביחודיותו - במופעיו ובתכניו המהדהדים ופועמים בו.

המשורר יוסף עוזר כתב לנו: "לאדם היוצר, היצירה היא בבחינת פיקוח נפש"

על רקע הימים הסוערים העוברים על החברה בישראל חשוב לנו לעורר ולהאיר מפגשים אנושיים, קשובים וחשופים אלה. לזמן מפגש בחלל הגלריה בין קרובים ורחוקים, בין **"אתה ואני והרוח"**.

* שם התערוכה נגזר משירו של יורם טהר לב

1. מתוך: ס. זהר, טיבה של הדעת ההומניסטית והסכנות האורבות לה מצד "המדעיות", מאמר בספר "כל שצריך להיות אדם" אנתולוגיה בעריכת נמרוד אלוני, הוצ' מכון מופ"ת והקיבוץ המאוחד 2005

המשתתפים.ות והמפגשים בתערוכה (ע"פ א-ב) :

אלנתן מיה - נעה הגלעדי

בכל סרלואי - אן בן-אור

יוסף עוזר - דליה כתב אריאלי

ליאורה לוי - רבקה מרים

מוריה אשכנזי - רוני אלדד

נעה רז מלמד - נורית זרחי

עידית לבבי גבאי - יעל גלוברמן

ענת שרון בלייס - רחל נמש

צפנת בן דוד - זיוה בן ערב

שלומי ללוש - משה ב. יצחקי

שני ברוך זקס - שרון שמע עמר

אלנתן מיה

לפגוש תהום

אֶפְשָׁר לָלֶכֶת בְּמִישׁוֹר
לִפְגֹּשׁ תְּהוֹם, לָרֶדֶת
אוֹ לִפְל,

לְשַׁבֵּת בְּתוֹכָהּ עִם הַסִּיסִים.
גַּם עָלֶיהֶם נִגְזַר לָנוּעַ עִם הָרוּחַ
יָמִים שְׁלָמִים בְּלִי רָגַע מְנוּחָה.
אֲבָל לְשַׁבֵּת,
אֶת מְבִינָהּ, וּלְהַקְשִׁיב
לְצִלִּילִים וּלְתַנוּעָה.

נעה הגלעד, מתוך הסדרה: אל קו השבר, 2014,
דיו ועפרון על נייר, 25X50 ס"מ

בכל סרלואי

מתוך המחזור: כל הרסיסים

7

אני מנסה לפתח חלון,
אתה עושה אותו ללבנים.
כשכנפי נקעו את הקירות
נגחת באבן ואמרת: חלון

8

ברוח הדק שפינינו
מלהטת פתחה של גיהנם

9

אני יוצאת כצאת העבדים,
ללא מחסה לבד מעשר אצבעותי.

10

לעבדו בכל לבדך
ובצאת נפשך

שבת. גיהנם אינו נח
מעין עולם הזה.

11

אני נבנית מפאבים קטנים כמו הזרם מחלוקי הנחל.
מכירה את קולי מחדש
צרוך משתיקה, מלא מצער

אן בן-אור, כנפיים שקופות, 2021, צבע שמן על עץ, 29X39 ס"מ

יוסף עוזר

צואר

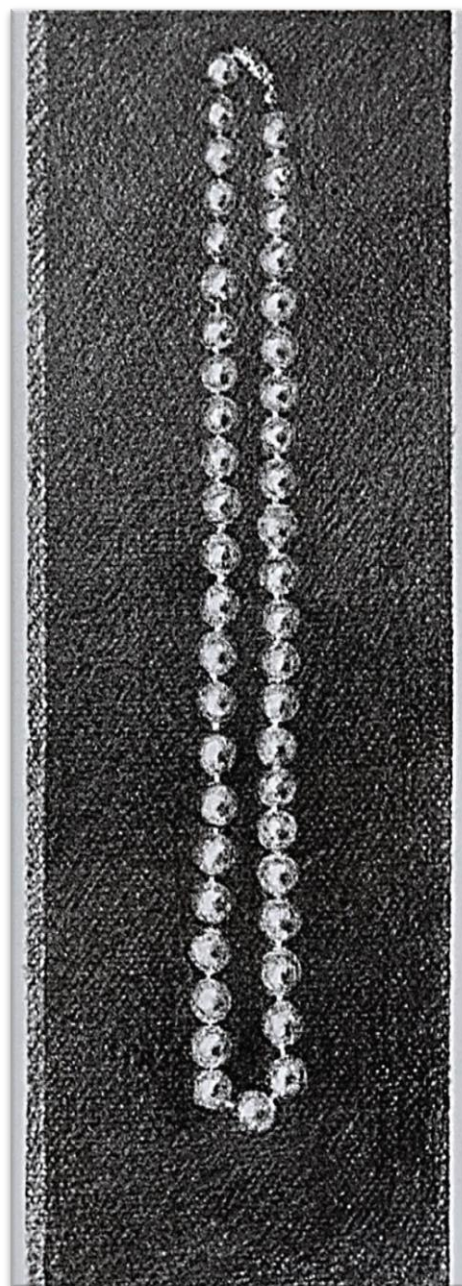
מִכָּאן יוֹצְאִים קוֹלוֹתָיו שֶׁל אָדָם:
שִׁיר - שֶׁר יֵלֵד בְּאַרְגֵּז הַחוּל
טָרָם הַבֵּין אֶת סוּד קֶץ הַצְחֹק.

מִהֶעֱנֵק הִזָּה הִיָּה צוֹאֵר אָמִי
מִשְׁמִיעַ לִי קוֹלוֹת שִׁיר עָרֵשׁ

אָבִי הַשְּׁמִיעַ קֶטֶר
וְאֵיךְ עוֹשֶׂה חֲתוּל
וּפִעֲמוֹן מְכוֹנִית חֲלֶקֶת הַקֶּרֶח

קוֹל אָמִי עֶטוּר פְּנִינִים
אָבִי מְקַדֵּשׁ, מְזַמֵּר.
גְּרוֹנִי יוֹצֵא רִיקָם

בְּעֶנֶק הַפְּנִינִים אָנִי צוֹלֵל
אֶל אוֹקְיָנוֹס
לְשָׁלוֹת צִדְפָּה שֶׁל מַחְנֵק

דליה כתב אריאלי, שרשרת פנינים, 2023
הדפס סיאנוטייפ ועפרון על נייר 58X25 ס"מ
(בעקבות רישום עפרון על נייר מ 1999)

מתוך "נשיקת מכחול", הוצאת משיב הרוח, 2014

ליאורה לוי, פ' סופית, 2022 , טכניקה מעורבת
30X25 ס"מ

רבקה מרים

צל האותיות

צל האותיות, אמרת, לא מוטל מגופן.
אף לא צל המלאך. ולא צל השרף. ולא צל האופן.
גם לא צל הלכן. ולא צל הפחל.
אף צלך שלך, אמרת, לא מוטל מגופך
הוא מופק מהרגע שבו הקדש הופך חל
ובו החל שוב לקדש הופך.

מתוך: " צל השלם", הוצאת כרמל, 2013

רוני אלדד

רשתות

מישהו פעם נתן להן שמות, והשמות הם
מעיתים את האויר והאויר
לופת לאט את הפלומה, הן לא עונות והאויר
חוזר רפוי, נקוב, אל בטן צחוקם של המבקרים

הן שוב רוכנות קדימה,
אל אין השתקפותן ביבש קרקעית
והברכה, היא מוליכה אותן, היא
משפחה במעגלים ריקים
הרים ועמקים, ריח חלב

מישהו מוציא עכשו שקית,
מושיט לפיהן פרי רקוב
סביבו המבקרים כבר מתקבצים לראות
אולי ינשך הפרא את ראשי האצבעות,

אויר נקוב, זבובים על פרותן, על לשונן,
אחד המבקרים קורא בקול מהניד מהי תוחלת
חיייהן,

ולרגע זה נראה כאלו בפרוה לבן נשבר כאלו
הדמעות בעיניהן, אבל הן לא בוכות, הן גועות

וגם הלילה בפנת החי כוכבים יזהרו ברשתות

מוריה אשכנזי, יזהרו ברשתות, 2023
טכניקה מעורבת, 48X32 ס"מ ~

מתוך הספר 'יממה' הוצאת פרדס, 2023

ככה בשקט בשקט
בעינים עצומות, נושרים התינוקות לעולם.
כמו גרגרי גשם, בחשך, מכף יד ענקית
לתוך אבובים, אהל עכביש, תפוח קר.

שקט בעולם, בתאי פירות שקופים התינוקות ישנים
ומזרים לבקר, בעינים כחלחלות מחשך
מגששים, חמימי שפתים, מתמתחים, מפהקים,
בזרועות תפוח, בשני ספר, בחלב, בחול הדקיק.

אבל מי בוכה בעולם, מה אני שומעת,
קול בכי תמרורי. גבוה מיללת כלב, מצריחת שחף,
בכי מעל לגגות בכי מתחת לכבישים.
איש כבר לא יצליח פה לישן לעולם.

ברחוב שרה מקהלה:
תינוקות בואו לשעדה המגדילה.
ויוצאים התינוקות מן המגרה

על עגור, על תבה בנהר, רוכבים על צואר פרה,
אבל הבכי ממשיך וחודר:
זה התינוק, איפה הוא קבור, איפה הנחתי,
איפה שכחתי את התינוק בלי מים או אוויר?

בואו לשלחן. האכל מתקרר.
אבל איך לבלע והקול בגרון. פתחו, פתחו קפסאות חלודות.
הקשיבו: איפה הוא קבור, איפה הנחתי, איפה שכחתי
את התינוק בלי מים או אוויר?

שקט בעולם, אין כבר לדעת על מה, על מי.
עלי עלי, נשמע הקול מן האבן.
זה התינוק, כמו שדרת עליה שקוף. תתכופפו להביט,
תנו לו לשתות, תנו לו לאכל, אם נשאר –

נעה רז מלמד, פרות רזות, 2023, זפת על נייר, 50X70 ס"מ

+ 2 אלמנטים פיסול באספלט

יעל גלוברמן

שורדים

מה קורה לנצולים, אחרי שהנורא
נפסק, כמו סערה?
מה קורה להם אחרי שהדבר שהם שרדו
שקע, והם שבים ומגיחים החוצה ולמעלה
כמו קרשים מאניה טרופה,
חותרים בכל כחם מן העבר
לכל העברים?

הכל צף בעולםם הצף.
איך שותלים את זה עכשיו,
איך מצמיחים את רצפת העץ של חדר הילדים,
איך מגדלים תקרה?

איך הם מצליחים לפתח כל בקר דלת,
מזרימים מים בפרז
ותמונות של שמש וירח בחלון,
ומוזיקה מן הרדיו,
ואהבה מימים שחמות מאהבה

כשהסדק בגזע העץ שבחצר
קשור לקרע בחבל הנדנדה?

עידית לבבי גבאי, אם וילד, 2023
שמן על בד, קוטר 40 ס"מ

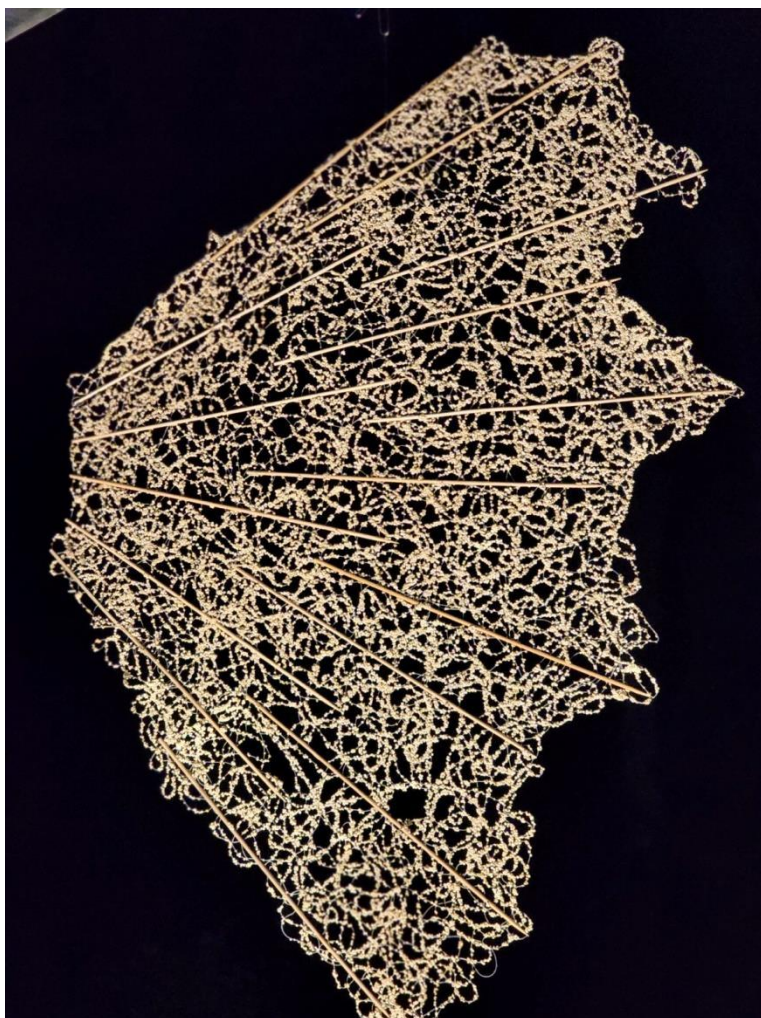

ענת שרון בלייס

כמעט חושך. כמעט אור.

היא בת שמונים אני בת חמשים. היו שתי הפלות.
אותי החליטה להשאיר. אני נרדמת על הספה והיא
מכסה אותי בשמיכה, שלא אתקרר. בבקר היא
תרמה את השעון המעורר, תתן לי עוד כמה דקות של
עיניים עצומות. אני הילדה שלה, והיא למדה אותי
שלא לאחר. בין חמלה להסתרה, אני קמה שוטפת
פנים, רואה במראה כמה שאני דומה לה, כמה שרעל
האהבה מפעפע. את היית הבראשית שלי, משהו
תמיד יחמק ממך, חיב לחמק:
כמעט חשך. כמעט אור.

רחל נמש, בת ואם, 2023, שמן על בד, 34X28 ס"מ

זיוה בן ערב, כנף, 2023, טכניקה מעורבת
50X40 ס"מ

צפנת בן דוד

במעבה הסבך

קִרְבָּה אֶל רַחֲשֵׁי הַמַּיִם
נַעֲנוּעֵי קָנִים
וְשִׁפִּירִית כְּחֹלָה.
מְנִיחָה אֶת מַבְטִי כְּמִשִּׁי דָק
לְבַל יִרְעַד
לְבַל יִפּוּג הַקֶּסֶם.
צְפוּרֵי הַסֶּבֶךְ מְקַנְנֹת
בְּתוֹךְ גְּרוֹנִי.

מתוך: " לגבעות פני אם", הוצאת חוט הכסף,
משיב הרוח, 2020

משה ב. יצחקי

אני חושב שקוראים לך לילה

"... ונתחפש שאול, וילבש בגדים אחרים, וילך הוא
ושני אנשים עמו, ויבאו אל-האשה לילה..."

(שמואל א' כ"ח)

דמו בעיניכם את שאול עולה כאן
שקט ונסתר, מחפש כאז בבגדים אחרונים,
בדידותו חצויה וקשה כטרשי הגבעה הזו
לבן פגום בגוף פגום עזוב, סעור ומקלל,
מבקש לראות, אולי יוכל עוד לאחות
כנף מעילו עם לילה, בכשלוננו, בבעותיו:
יונתן ויערת הדבש ונגינת דוד וגם
אהבתם וגם קנאתם וחניתו ריקה
מוטלת לרגליו. דמו אותם בנפשכם,
במראות לילה ואלהים באוב. היא
יודעת אסונו מציעה לו מטתה
חסד הבשר האחרון בין צל לצל
פטמת תבור וערות מרגלותיה
בשפולי הר המורה ועמק כסולות
שטוף האור נאפיל במראותיך לילה.
ואפשר לראות בעץ הזה מנגד,
כמה זקף גוו הרכון לאדמה,
כמה יפה הוא משכמו ומעלה
שרוף ומפסל בצלמו
בצל שיחי צבר.
דמי אותנו ברוחך לילה
כי באנו שנים אתו לראות בפיך
לשנות בפינו בטרם יפל
שוב

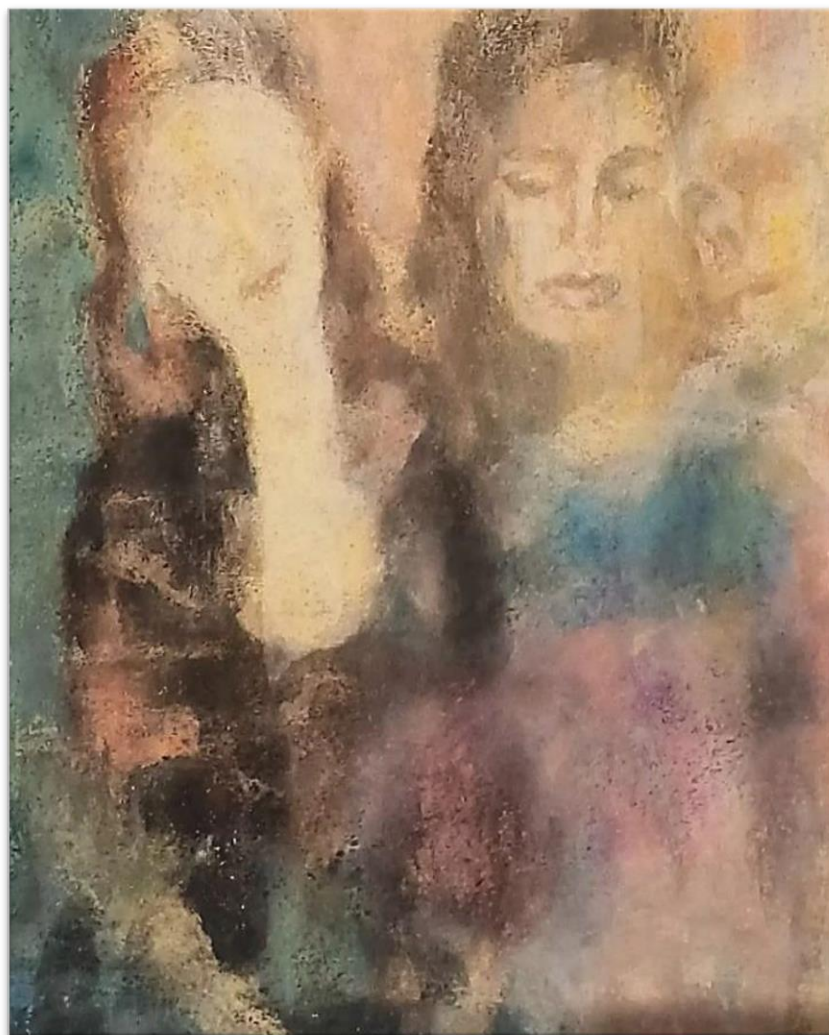

שלומי ללוש, מתוך סדרת בעלת האוב, 2022
שמן על בד 80X60 ס"מ

שרון שמע עמר

*

אֲנָשִׁים אוֹמְרִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר וְאָסוּר
אֵלּוּ רַק חֲלוּמוֹת,
וּבְכָל זֹאת בֵּין הַתְּרִיסִים הַמוֹגְפִים
בְּעַפְעָפֵי עֵינֵי הַיְּשָׁנוֹת
בָּאִים הַדְּבָרִים וּמִתְקַרְבִּים,
קְרוֹבִים לַהֲיוֹת,
הַשָּׁפָה מִתְפּוֹצֶצֶת מְגוּפָה
מִלִּים חֲדָשׁוֹת נִבְרָאוֹת
כְּמוֹ גַּחְלִילִית שְׁנוֹחֶתֶת בְּיָרֵחַ
אוֹ
כְּמוֹ לֶאֱהָב בְּדֶרֶךְ אַחֶרֶת,
וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁהַכּוֹכָב הוּא אוֹר
רְסִיס שְׁנֵתִי מִחֲלוּם,
וְאֲנִי יוֹדַעַת שֶׁכָּדָאִי לַהֲפִלִּיג
בַּחֲשָׁךְ הָרְחוֹק הַשָּׁחֵר.

שני ברוך זקס, דיוקן עצמי עם מודליאני, 2023
גירי שמן על נייר, 73 X 50 ס"מ

מתוך: 'קו נטוי' כתב עת לספרות ואמנות של מכללת אורנים,
גליון 19, עמ' 115

'אורייתא' – גלריה לאמנות ישראלית עכשווית, היא חלל תצוגה יחודי במרחב ביתי בישוב הושעיה שבגליל. בגלריה מוצגות תערוכות מתחלפות אחת לחודשיים, מתקיימים בה ערבי תרבות ושיחי גלריה.

תחומי הדעת של אמנות ויהדות והחיבורים ביניהם, הם שמובילים את ליאורה לוי האוצרת ובעלת הגלריה לעשייה אמנותית-תרבותית מאתגרת במטרה להוביל לשינוי חברתי שיהווה פריצת דרך בשיח החברתי והאמוני הנדרש כיום .

